ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΤΟΥ Χ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗ

ΗΡΩΩΝ ΠΑΣΧΑ

Ὁ Αὐγερινὸς τῆς Πασκαλιᾶς χαιρέτισε μὲ τὲς χρυσὲς ἀχτῖνες του ἀπάνω στὰ Σουλιώτικα βουνὰ τὰ φλάμπουρα τῆς Κλεφτουριᾶς, τοὺς Κατσαντωναίους, σαράντα παλληκάρια, ἕναν κι' ἕναν, καὶ τὸν ἀρχηγό τους, τὸν ἀντρεῖον τῶν ἀντρείων Κατσαντώνη, σαράντα κι' ἕναν. Ἦταν μαζὺ οἱ ἐνδοξώτεροι Κλέφτες : Ὁ Χασιώτης, ὁ Λεπενιώτης, ὁ Βλαχόπουλος, ὁ Τσιόγκας, ὁ Καραϊσκάκης κι' ἄλλοι ὀνομαστοὶ τουρκοφάγοι.

Ἔρχονταν ἀπὸ τὰ χειμαδιὰ τῆς Λάμαρης καὶ πήγαιναν ἴσια στὸ Μοναστῆρι τοῦ Κουγγιοῦ, ὅπου τὸ εἶχαν τάμμα νὰ κοινωνήσουν καὶ νὰ κάνουνΠασκαλιὰ μὲ τὸν ἄλλον ἀντρεῖον τῶν ἀντρείων, τὸν Ἡγούμενον Σαμουήλ, τὸν λεγόμενον Καπετάν-Καλόγερο, κι' ἀπ' ἐκεῖ νὰ τραβήξουν γιὰ τ' ἀνοιξιάτικα λιμέρια τους, ἀπάνω στ' ἀκρούρανα τῶν Ἀγράφων καὶ τοῦ Ἀσπροποτάμου.

Ὁ Ἀητὸς τοῦ Πίνδου πήγαινε νὰ χαιρετίσῃ τὸ Λιοντάρι τοῦ Σουλιοῦ.

Οἱ δυὸ αὐτοὶ μεγάλοι πρόμαχοι τῆς ἑλληνικῆς Ἐλευθερίας ζηλεύονταν συναμεταξύ τους καὶ φθονοῦσε ὁ ἕνας γιὰ τὰ ἡρωϊκὰ κατορθώματα τοῦ ἄλλου.

Μποροῦσε νὰ εἰπῇ κανεὶς ὅτι κατὰ βάθος οἱ δυὸ αὐτοὶ ἦταν ἀγαπημένοι ἐχτροὶ ἢ μισεμένοι φίλοι, ἀλλὰ στὰ μάτια τοῦ κόσμου περνοῦσαν γιὰ λατρεμένοι φίλοι.

***

Βρόντηξε ἀπ' ἔξω δυνατὰ ἡ μεγάλη θύρα τοῦ ἔνδοξου Μοναστηριοῦ τοῦ Κουγγιοῦ.

— Ποιοὶ εἶστε ;

Ρώτησε ἀπὸ μέσα μιὰ βαρειὰ φωνή.

— Οἱ Κατσαντωναῖοι !

Ἀπολογήθηκε ἄλλη βαρειὰ φωνὴ ἀπ' ἔξω.

— Τὸ σύνθημα !

— Κωνσταντῖνος τὴν ἔχτισε, Κωνσταντῖνος τὴν ἔχασε καὶ Κωνσταντῖνος θὰ τὴν πάρῃ.

«Γοῦρρρρρρρουουουουουουουου...» Ἀνοιξε ἀμέσως διάπλατα ἡ ἐξώθυρα τοῦ Μοναστηριοῦ καὶ μπῆκαν μέσα οἱ ἡμίθεοι τῆς Μεγάλης Ἰδέας καὶ τράβηξαν ἴσια πρὸς τὴν ἐκκλησιὰ ποὺ λειτουργοῦσε. Ξαρματώθηκαν ὅλοι μπροστὰ στὴν θύρα τῆς ἐκκλησίας καὶ μπῆκαν μέσα στὴν ἐκκλησιά, ταπεινὰ-ταπεινά, μπροστὰ στὸ Μεγαλεῖο τῆς θρησκείας τ' ἀνυπόταχτα θηρία, λὲς κι' ἦταν νυφάδες πρωτοβδόμαδες καὶ πρωτοστέφανες, προσκύνησαν τὴν ***Ἀνάσταση,*** ἄκουσαν τὸ ***«Χριστὸς Ἀνέστη»,*** μετάλαβαν, πῆραν τ' ἀντίδωρο ἀπὸ τὸ τουρκοφόνο χέρι τοῦ ὑπερηρωϊκοῦ Ἡγούμενου, κι' ὕστερα βγῆκαν ἀπὸ τὴν ἐκκλησιά, καὶ φόρεσαν πάλε τ' ἄρματά τους.

Ἀμέσως βγῆκε κοντά τους κι' ὁ Ἡγούμενος, κι' ἐκεῖ ἔξω στὴν αὐλὴ τοῦ Μοναστηριοῦ οἱ δυὸ μεγάλοι Πρόδρομοι τῆς ἑλληνικῆς Παλιγγενεσίας ἀγκαλιάστηκαν καὶ φιλήθηκαν σταυρωτά, κι' ἀπ' ἐκεῖ τράβηξαν ἴσια στὸ δοξᾶτο, ὅπου ἦταν στρωμένο ἕνα μεγάλο στενόμακρο τραπέζι μὲ τέσσερα-πέντε ἀρνιὰ ψημένα καὶ καμμιὰ [illegible] ἀστὴ κόκ[illegible] σκορπισμένα ἀπὸ τὴν μιὰ ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ ὥς τὴν ἄλλη.

Στὸ στρογγυλὸ κεφαλοτράπεζο κάθησαν οἱ δυὸ ἀντρεῖοι τῶν [illegible] ; ἡ Λόξα τῆς Ἐκκλησίας κι' ἡ Δόξα τῆς Κλεφτουριᾶς, ὁ Καπεταν-Καλογερος κι' ὁ Κατσαντώνης, δεξιὰ οἱ ἄλλοι καλόγεροι τοῦ Μοναστηριοῦ καὶ ξερβιὰ οἱ Κλέφτες οἱ Κατσαντωναῖοι. Ἔξοχο καὶ μεγαλόπρεπο σύμπλεγμα Σταυροῦ καὶ Σπαθιοῦ, Ράσου καὶ Φουστανέλλας, Θρησκείας καὶ Πατρίδας.

Ὁ Ἡγούμενος εὐλόγησε τὸ τραπέζι, λέγοντας :

— ***«Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος».***

Κι' ὕστερα, πέρνοντας ἕνα κόκκινο αὐγό, εἶπε στὸν Κατσαντώνη :

— Χριστὸς ἀνέστη, καπετάν-Ἀντώνη, καὶ στὴν Πόλη !

— Ἀληθῶς ἀνέστη, καπετὰν Ἡγούμενε, κ' ὁ λόγος σου στοῦ Θεοῦ τ' αὐτί.

Ἀπάντησε ὁ Κατσαντώνης, πέρνοντας κι' αὐτὸς ἕνα κόκκινο αὐγό. Στὴν στιγμὴ πῆραν κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι καλόγεροι καὶ κλέφτες ἀπόνα κόκκινο αὐγό.

Ὁ Ἡγούμενος εἶπε στὸν Κατσαντώνη :

— Κράτα κάτω τ' αὐγὸ νὰ χτυπήσω.

— Κράτα το ἐσὺ κάτω νὰ χτυπήσω ἐγώ...

Τοῦ ἀπάντησε ὁ Κατσαντώνης.

Οἱ δυὸ μεγάλοι ἥρωες ἀγριοκυτάχτηκαν.

— Ἐγὼ θὰ χτυπήσω πρῶτος (εἶπε ὁ Ἡγούμενος) γιατ' εἶμαι ἱερωμένος καὶ πλιὸ ἡλικιωμένος.

— Ὄχι ! (ἀπάντησε ὁ Κατσαντώνης). Ἐγὼ θὰ χτυπήσω πρῶτος, γιατὶ εἶμαι ἀρχηγὸς ὅλης τῆς Κλεφτουριᾶς.

— Πρωτεύει πάντα ἡ Ἐκκλησία καὶ μ' αὐτὴν οἱ λειτουργοί της.

Εἶπε πάλε ὁ Ἡγούμενος.

— Μόνον ὅταν φορᾶς τὸ πετραχῆλι εἶσαι ἀνώτερός μου !

Ἀντεῖπε πάλε ὁ Κατσαντώνης.

Ὁ περήφανος Ἡγούμενος τοῦ Κουγγιοῦ κι' ὁ ἀλύγιστος ἀρχηγὸς τῆς Κλεφτουριᾶς ἄναψαν κι' ἦταν φωτιὰ καὶ μπαρούτι πλάϊ-πλάϊ. Τὰ μάτια τους πετοῦσαν ἀστραπές. Περιμένονταν νὰ βροντήσῃ ὁ κεραυνός.

Ἀπάνω σ' αὐτὴν τὴν τρομερὴ στιγμή, ποὺ χαίρονταν ὁ Δαίμονας τῆς Κόλασης, περιμένοντας νὰ γένῃ τοῦ Διαβόλου τὸ πανηγύρι, πετάχτηκε σὰν μολύβι, ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ντουφεκιοῦ, ὁ Λεπενιώτης καὶ μπῆκε ἀνάμεσά τους :

— Σταθῆτε ! (βρυχήθηκε). Κι' οἱ δυό σας ἔχετε δίκηο. Οὔτε ὁ Ἡγούμενος τοῦ Κουγγιοῦ, οὔτε ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Κλεφτῶν πρέπει νὰ πέσῃ κάτω. Νὰ τσουγκρίσετε στὰ ἴσια κι' ὄχι τὸ ἕνα ἀπὸ πάνω καὶ τ' ἄλλο ἀπὸ κάτω...

Τὸ μαῦρο σύννεφο, ποὺ εἶχε καθήσει βαρὺ κι' ἄγριο ἀπάνω τους, σκορπίστηκεν στὴν πνοὴ τῆς εὐφυΐας τοῦ Λεπενιώτη, κι' οἱ δυὸ ψηλότερες κορφὲς τοῦ ἀγωνιζομένου ἑλληνισμοῦ γιὰ τὴν ἐλευθερία του, τσούγκρισαν τὰ κόκκινα τ' αὐγὰ ὁριζόντια, καὶ—θαῦμα θαυμάτων !—ἔσπασαν καὶ τὰ δυό !

— Χριστὸς ἀνέστη ! καὶ στὴν Πόλη !»

Φώναξαν οἱ Κλέφτες μὲ χαρά.

— «Ἀληθῶς ἀνέστη ! καὶ στὴν Ἁγιὰ Σοφιά !»

Ἀπάντησαν οἱ Καλόγεροι κι' ἔγεινε ἕνα γενικὸ τσιούγκρισμα αὐγῶν στὸ τραπέζι ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη καὶ μιὰ μεγάλη χαρὰ ἀδέρφωσε πάλε Καλογέρους καὶ Κλέφτες.

Τὸ ταὐτόχρονο σπάσιμο τῶν αὐγῶν τοῦ Ἡγουμένου τοῦ Κουγγιοῦ καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῶν Κλεφτῶν θεωρήθηκε κι' ἀπὸ τοὺς Καλογέρους κι' ἀπὸ τοὺς Κλέφτες, ποὺ παρακολουθοῦσαν μὲ καρδιοχτύπι τὴν ἔριδα τῶν δυὸ μεγάλων ἡρώων, ὡς θεϊκὸ σημεῖο, ὅτι δὲν ἦταν κατώτερος ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον καὶ φωνάξανε ὅλοι μ' ἀκράτητη χαρά :

— Νὰ μᾶς ζήσετε κι' οἱ δυὸ ἀνίκητοι γιὰ τὴν Λευτεριὰ τῆς Πατρίδας !

Τότε οἱ δυὸ πανένδοξοι καὶ περιλάλητοι ἀντίζηλοι ἔσκυψαν τὰ κεφάλια μετανοημένοι, ἄνοιξαν τὴν ἀγκαλιά τους καὶ σφιχταγκαλιάστηκαν, κλαίοντας ἀπὸ χαρὰ κι' ἄπειρη ἀγάπη.

Ὁ Κατσαντώνης ἁπάζεται τὸ δεξὶ χέρι τοῦ Ἡγουμένου Σαμουὴλ κι' ὁ Ἡγούμενος φιλεῖ τὸν Κατσαντώνη στὸ μέτωπο, κι' ἀπὸ τὴν στιγμὴ ἐκείνη ὁ Ἀητὸς τοῦ Πίνδου Κατσαντώνης ὠνόμαζε πατέρα του τὸ Λιοντάρι τοῦ Σουλιοῦ, κι' ὁ Ἡγούμενος τοῦ Κουγγιοῦ ὠνόμαζε παιδί του τὸν Κατσαντώνη !

Ὕστερα ἀπὸ λίγα χρόνια ἔπεσαν κ' οἱ δυὸ τους γιὰ τὴ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ καὶ γιὰ τὴν πατρίδα μας Ἑλλάδα.

Αἰωνία τους ἡ μνήμη !...

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗ Σ